

[Steen.]

det var forkert, at der stod, at Regeringen og Regeringspartierne Ordførere havde afvist enhver Forhandling om Ændringsforslaget. Jeg for mit Vedkommende har udtrykkelig sagt: Lad mig faa Lov til at se, hvad det drejer sig om, saa er det muligt, vi kan tale om det. Men man kan ikke forlange, at jeg skal begynde med at skrive Ændringsforslag til det Lovforslag, jeg selv er Medforslagsstiller til, og som jeg har erklæret, at jeg er villig til at gennemføre. Derfor skal det ærede Medlem ikke drage de Slutninger, han drager. Nej, lad os nu bare med det gode Humør, der er fælles for os, bevare Haabet om, at vi har bedre Lykke næste Gang. Men det maa være Betingelsen, at jeg for Fremtiden faar Lejlighed til at se de Ønsker, det ærede Medlem har, ellers kan jeg ikke saa godt imødekomme dem.

Svend E. Johansen: Jeg beklager ganske overordentligt, at jeg er kommet til at træde det ærede Medlem Hr. Alfred Jensens parlamentariske Ære for nær ved at bruge Udtrykket „Kommunisten“. Jeg troede, det ærede Medlem betragtede det som en Hæderstitel og var stolt af at tilhøre Det kommunistiske Parti og repræsentere det her, men dette Begreb er maaske ogsaa noget, der efterhaanden skal udviskes og udslettes. Det er maaske et lille Offer paa Folkefrontens Alter, og det kan jeg naturligvis ikke have noget imod. Men jeg skal for Fremtiden strengt iagttage Forretningsordenen, og dermed vil det ærede Medlem forhaabentlig være tilfreds.

Naar det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen hævder, at der ikke findes Fagforeningstyranni — jeg gav et Par Eksempler derpaa —, saa er det Udtryk for en meget tilbunds-gaaende Drejning i Det kommunistiske Partis Holdning i hele Spørgsmaalet om Fagbevægelsen herhjemme, for jeg mindes, og jeg tror ogsaa, at Handelsministeren mindes, adskillige Artikler i „Arbejderbladet“, hvor man netop har været langt fremme med Angreb paa Fagforeningstyranniet, Fagforeningspamper, Renegater og Socialfascister og hvad det hedder altsammen. Men pludselig i Oktober 1935 efter Ordre fra Moskva kom Vendepunktet, og saa blev man, oh saa artige, og saa blev der noget saa dejligt i Farimagsgade og Rosenørns Allé, saa det kriblede i de kommunistiske Medlemmer for at komme ned og hygge sig i de hyggelig Omgivelser. Jeg ønsker god Fornøjelse. Men Fortiden kan man nu alligevel ikke løbe helt fra, og

naar der var Fagforeningstyranni i 1933, er der vel en vis Mulighed for, at der ogsaa er det i Dag.

Jeg skal selvfølgelig til Punkt og Prikke respektere Handelsministerens Ønske om, at han maa have Lov at beholde sin Frihed til at sige Tak til dem, han staar i Taknemmelighedsgæld til.

Jeg maa give det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen Ret i, at naar Erhvervs- og Arbejdsfrihedsloven, som Handelsministeren siger, er blevet opfattet som en Klasselov, saa skyldes det udelukkende Agitationen fra Socialdemokratiet og Det kommunistiske Parti, og det forekommer mig, at Handelsministeren i samme Aandedræt førte Bevis for, at det ikke er en Klasselov, idet han gjorde gældende, at den mødte Modstand baade fra Arbejderne og fra Arbejdsgiverne. Der er jo dog ellers et stærkt Modsætningsforhold mellem disse Klasser, saa det kunde jo tyde paa, at Loven i Virkeligheden er forholdsvis universel, naar begge disse Parter med modstridende Interesser klager over den og ønsker den ophævet.

Naar Handelsministeren siger, at han kun kan henholde sig til de Bemærkninger vedrørende det Værn, vi har i Straffeloven, som Ministeren fremsatte ved første Behandling, maa jeg lade mig nøje dermed ud fra mit Begreb om personlig Frihed, men jeg maa dog have Lov til stadig væk at hævde — og dør staar jeg paa Linie med det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen —, at der er ikke angivet noget Værn, i hvert Tilfælde ikke noget, man kan acceptere som Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden. Der er givet nogle vage Henvisninger i Almindelighed, men de er ikke tilfredsstillende.

Til Slut anmodede Handelsministeren mig i Anledning af mine Udtalelser om den faste Voldgiftsret om at læse § 4 nøje igennem. Det har jeg gjort, og jeg kan ikke se, at den paa noget Punkt underkender, hvad jeg har sagt, nemlig at man ikke fra Arbejdernes Side enkeltvis kan indanke en Sag til Afgørelse for den faste Voldgiftsret, og tager jeg fejl der — jeg erkender selvfølgelig Handelsministerens meget større Sagkundskab paa Organisationsomraadet end den, jeg er i Besiddelse af —, saa vil jeg være meget taknemmelig, hvis jeg kan blive belært om noget her, og hvis Handelsministeren vil oplyse mig om, hvad det er, jeg har overset i § 4 i Loven om den faste Voldgiftsrets Virkeomraade.

Naar det ærede Medlem Hr. Hauge sagde, at jeg klagede opad, saa durkdreven